

KANUNLAR

Kanunların istisnai durumlarda çiğnenip çiğnenemeyeceği sorusu son zamanlar kafamı fazla kurcalamakta. İzlediğim bir tiyatro oyununda bir grup terörist içinde yüz altmış dört kişi bulunan bir yolcu uçağını kaçırıyor ve pilotu, uçağı yetmiş bin kişilik bir stadyumun üzerine düşürmesi yönünde tehdit ediyor. Kulede bulunan binbaşı bir karar vermek zorunda: ya uçağı daha stada gelemeden düşürecek ve yüz altmış dört kişinin ölümüne sebep olacak, ya da olanlara göz yumup stadyumda bulunan yetmiş bin kişinin ölmesine seyirci kalacak. Binbaşı bu durum karşısında uçaktaki sivil yolcuların teröristleri etkisiz hale getirip kendilerini kurtarma ihtimalini yok sayarak hiçbir yetkisi olmadan uçağı daha stadyuma varamadan düşürüyor ve bu olay mahkemeye taşıyor. Bu durumda anayasaya göre bir kişinin hayatı kesinlikle bir başkasınıkiyle sınınamaz ve insan onuru her şeyin üzerinde tutulur, kimse kimsenin ölümüne sebep olamaz.

Bu oyun dünyanın pek çok ülkesinde sergileniyor. Oyun sonunda izleyicilere binbaşının suçlu olup olmadığı soruluyor. Suçlu ve suçsuz diyenlerin oranı birbirine çok yakın, ancak suçsuz diyen taraf daha baskın. Yani dünyanın yarısından fazlası gerektiği durumlarda kanunların çiğnenebileceğini savunuyor. Açıkçası ben bu konuda kararsızım, çünkü kanunlar karar vermek konusunda bana yardımcı değil. Bundan dolayı kanunlara olan inancım gün geçtikçe daha da azalıyor. Ben kararsızım, çünkü bu işin uzmanı değilim, ancak görüyorum ki kanunları koyan kişiler de bu işin uzmanı değil bu yüzden iş hakim inisiyatifine kalıyor fakat hakim de kendi işinin uzmanı değil. Kanunların yarattığı boşlukları ve bu boşlukların kullanılmasıyla ortaya çıkan adaletsizliği görebiliyoruz.

Bu durum için Barış Manço ne güzel söylemiş: “Yaz dostum, bir dünya ki haklı haksız karışmış.”

Haz I - Melek